



Arrest

**nr. 69 306 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 mei 2010 een aanvraag van een verklaring tot inschrijving in als werknemer of werkzoekende, waarop hem een verblijfsrecht wordt toegestaan.

1.2. Op 9 februari 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld dat hij binnen de maand bewijzen dient voor te leggen van zijn bestaansmiddelen, en dat bij gebreke daarvan hij zijn verblijfsrecht kan verliezen.

1.3. Op 13 april 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van {...}”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg de E-kaart op 28/10/2010 op basis van zijn aanvraag tot inschrijving als werkzoekende.

Op 08/02/2011 werd betrokkene ertoe uitgenodigd om nieuwe bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteiten. Deze verzoek werd betrokkene betekend op 09/02/2011, waarbij hem kenbaar was gemaakt één maand de tijd te hebben om te reageren. Intussen heeft betrokkene kennelijk nog steeds niets voorgelegd om toe te lichten uit wat zijn huidige activiteiten bestaan, of bij gebrek daaraan van welke bestaansmiddelen hij leeft.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, werd de database van de RSZ geraadpleegd (Dimona) om te achterhalen in hoeverre betrokkene als werknemer aan de slag zou zijn. Uit raadpleging blijkt dat betrokkene niet kan teruggevonden worden in de database, wat ertoe doet besluiten dat betrokkene zoektocht naar werk wellicht nooit iets concreets heeft opgeleverd. Betrokkene's aanvraag van verklaring tot inschrijving dateert van 05.05.2010. Redelijkerwijze zou toch mogen verwacht worden, voor zover betrokkene een reële kans zou maken op tewerkstelling, betrokkene intussen al een passende betrekking zou hebben gevonden.

Overeenkomstig art. 42 bis, § 1 moet daarom worden vastgesteld dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig de bepalingen in art. 40, § 4 om als werknemer / werkzoekende het verblijfsrecht te kunnen behouden.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen om als zelfstandige, beschikker van bestaansmiddelen of student toch het verblijfsrecht te behouden overeenkomstig bovenvernoemde rechtsgrond, kan bij gebrek aan medewerking van betrokkene niet worden vastgesteld.

Bijgevolg verliest betrokkene het recht op verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 a) en artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (hierna: de wet van 8 december 1992), van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden op basis van het feit dat hij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij, nadat aan verzoeker op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht was toegekend, vervolgens verifiëren of verzoeker nog voldeed aan de in voormelde bepaling gestelde vereisten.

Bij gebrek aan medewerking van verzoeker heeft de verwerende partij op grond van inlichtingen die zij verkreeg via de database van de RSZ (Dimona) geoordeeld dat niet blijkt dat verzoeker nog een reële kans maakt om te worden aangesteld en gelet op deze vaststelling een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker stelt dat de verwerende partij de voormelde inlichtingen, met name dat hij niet kan worden teruggevonden in deze database en dat er dus geen sporen zijn van tewerkstelling – een gegeven dat hij op zich niet betwist –, niet mocht aanwenden, omdat deze op onwettige wijze verkregen werden. Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 5, eerste lid, a van de wet van 8 december 1992 dat voorziet dat persoonsgegevens mogen verwerkt worden indien de persoon op wie deze gegevens betrekking hebben hiertoe ondubbelzinnig toestemming heeft verleend. Hij benadrukt dat hij nooit toestemming gaf om inlichtingen over hem in te winnen. Tevens licht hij toe dat artikel 39, 2° van de wet van 8 december 1992 toelaat een geldboete op te leggen bij inbreuken.

De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat verzoeker geen toestemming gaf om inlichtingen over hem in te winnen niet toelaat te besluiten dat de verwerende partij bepaalde inlichtingen op onwettige wijze zou verkregen hebben. Artikel 5, eerste lid, e van de wet van 8 december 1992 biedt immers de mogelijkheid om persoonsgegevens te verwerken indien dit noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of van een taak die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt. De verwerende partij, die belast is met het doen naleven van de immigratiewetgeving, is belast met een dergelijke taak en kan overeenkomstig een uitdrukkelijke wetsbepaling (artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet) controleren of verzoeker voldoet aan de vereisten voor de uitoefening van zijn verblijfsrecht.

Ten overvloede moet vastgesteld worden dat verzoeker op 8 februari 2011 bij brief, aan hem betekend op 9 februari 2011, werd uitgenodigd om binnen de maand nieuwe bewijzen voor te leggen van zijn huidige (werk)activiteiten of bij gebrek daaraan van welke bestaansmiddelen hij leeft, waarop verzoeker niet is ingegaan zoals ook blijkt uit het administratief dossier.

Een schending van artikel 42 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond en verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder inlichtingen over hem heeft ingewonnen op een wijze die strijdig is met de bepalingen van de wet van 8 december 1992.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan daarom ook niet worden weerhouden.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER